

Ευχαριστίες

Η συγγραφή ενός ιστορικού βιβλίου είναι πάντοτε δουλειά ενός ανθρώπου και απαιτούσε και απαιτεί την ιδέα, οργάνωση της δουλειάς, εντοπισμό και μελέτη των σχετικών βιβλιογραφικών πηγών και του ιστορικού πλαισίου αναφοράς, λογική συσχέτιση όλων των σχετικών στοιχείων και εξαγωγή κάποιων συμπερασμάτων. Ο συγγραφέας «ομιλεί» με την Ιστορία μέσω των «άψυχων» πηγών που διαθέτει.

Για τη συγγραφή ενός βιβλίου ιστορικών μαρτυριών, όπως είναι το παρόν, απαιτούνται πέραν όλων των ανωτέρω και οι άνθρωποι που «Έζησαν... Είδαν... Άκουσαν» την ιστορία σε πρώτο ενικό πρόσωπο. Το εργαλείο στην περίπτωση αυτή δεν είναι απλώς ο εντοπισμός και η αξιοποίηση των βιβλιογραφικών πηγών, αρχείων κτλ, αλλά η ύπαρξη και ο εντοπισμός του μάρτυρα ΑΝΘΡΩΠΟΥ – με κεφαλαία. Είναι επίσης η συμβολή ενός αριθμού ανθρώπων που θα «αξιολογήσουν» το περιεχόμενό του, το στήσιμό του, την παρουσίασή του, αλλά και οτιδήποτε αφορά την ανάδειξή του. Και βέβαια ο τελικός κριτής, ο αναγνώστης, που, τελικά θα το κρίνει.

Η συγγραφή ενός βιβλίου που αφορά την Ιστορία και μάλιστα μαρτυριών ανθρώπων που «Έζησαν... Είδαν... Άκουσαν» σε πρώτο ενικό, που βίωσαν την Ιστορία από μέσα, περιέχει όλα τα παραπάνω αλλά και, κυρίως, την κατάθεση ψυχής που οι μαρτυρίες τους, αντικειμενικά, εμπεριέχουν. Έτσι, οι πρώτες και «μεγαλύτερες» ευχαριστίες ανήκουν σε όλους εκείνους που συμμετείχαν στο εγχείρημα, ξαναζώντας στιγμές που ακόμη και η θύμησή τους συνέχιζε να προκαλεί πόνο και θλίψη τη στιγμή που κατέθεταν τις μαρτυρίες τους, εβδομήντα και πλέον χρόνια μετά. Δυστυχώς, οι περισσότεροι από αυτούς που «έζησαν...» τα γεγονότα και πρόλαβαν να τα καταθέσουν δεν ζουν πια. Όμως, οι περισσότεροι από αυτούς που «είδαν...» και «άκουσαν...» από πρώτο χέρι είναι στη ζωή. Τους ευχαριστούμε όλους κι εγώ και οι αναγνώστες για την κατάθεσή τους. Και τους μεν και τους δε, και από εδώ.

Πολύτιμη ήταν, αργότερα, και η συμβολή του κ. Σάκη Μουμτζή, καθώς με παρότρυνε να συνεχίσω σε ένα υλικό, μια πηγή της πρόσφατης Ιστορίας, τις μαρτυρίες, που θεωρεί και ο ίδιος ότι δεν έχει ερευνηθεί επαρκώς, δεν έχει αξιοποιηθεί, και που τείνει, δυστυχώς, να χαθεί για πάντα. Πέραν αυτού, θα ήθελα να τον ευχαριστήσω ιδιαίτερα για την τιμή που μου έκανε να προλογίσει το βιβλίο αυτό. Ο Σάκης Μουμτζής με τη συγγραφή του δίτομου έργου με τίτλο *Η κόκκινη βία*, που καλύπτει την περίοδο 1943-1950, έδειξε ότι όχι μόνον δεν είχε «άγνοια κινδύνου», όπως αναρωτήθηκε ο Νίκος Μαραντζίδης προλογίζοντας τον δεύτερο τόμο, αλλά αντίθετα είχε πλήρη επίγνωση του εγχειρήματός του. Με την ανάδειξη της αλήθειας μέσω της γνώσης, όπως αυτή προκύπτει από τη μελέτη κομμουνιστικών, κυρίως, πηγών, διεθνών και ελληνικών, που εμφανίστηκαν πληθωρικά μετά το 1970, δεν εισάγει, απλώς «απαγορευμένες» έννοιες όπως **η κόκκινη βία** στην ιστορική συζήτηση, αλλά την αναδεικνύει και την τοποθετεί στο βάθρο που της ανήκει. Και τον σημαντικότερο ρόλο που αυτή έπαιξε,

τελικά, στην αποτυχία της «κόκκινης επανάστασης» στην ελληνική της, τουλάχιστον, έκδοση.

Ευχαριστίες απευθύνω και από εδώ στον Νίκο Ξανθόπουλο, Φιλολόγο-Ιστορικό και, μεταθανάτως, στον αδελφό του Γεώργιο για την επιμονή τους, πριν καν περάσει από το μυαλό μου, να ασχοληθώ σοβαρά με την Κόκκινη βία και τρομοκρατία της δεκαετίας του '40 στην Πιερία.

Και από εδώ θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Δημοσιογράφο-πτυχιούχο της Θεολογικής Σχολής του ΕΚΠΑ και φίλο, Ανδρέα Κατσιάπη-Γαλανό για τις συζητήσεις και τις συμβουλές του για την παρουσίαση των επιμέρους θεμάτων, αλλά και τη διάθεση υλικού που ο ίδιος κατείχε από συνεντεύξεις, έρευνες κτλ. Απευθύνω και από εδώ τις θερμές μου ευχαριστίες στον κ. Δημήτριο Πασχαλίδη, Φιλολόγο, για τη φιλολογική «συμμόρφωση» του κειμένου και την καλλολογική βελτίωσή του καθώς και στον Δάσκαλο κ. Νίκο Σαϊδέ, για τις εύστοχες παρατηρήσεις και τις λεπτομερείς πληροφορίες που μας παρείχε για την περίοδο εκείνη, πέραν βέβαια των προσωπικών του μαρτυριών. Επίσης, ευχαριστώ την υπεύθυνη των Γενικών Αρχείων του Κράτους – Αρχεία ν. Πιερίας, κ. Χρυσοχοΐδου Μαρία για τη βοήθειά της στον εντοπισμό και ανεύρεση στοιχείων για το Σανατόριο Ιεράς Μονής Πέτρας Ολύμπου.

Ευχαριστώ από καρδιάς τον εκδοτικό οίκο ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ και ιδιαίτερα τον εκδότη κ. Παπασαραντόπουλο Πέτρο, για την τιμή που έκανε στο βιβλίο μου αυτό αναλαμβάνοντας την έκδοσή του, σε μια εποχή δύσκολη και μυστήρια για τον κλάδο του βιβλίου.

Τελευταίο αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, ένα μεγάλο ευχαριστώ ανήκει στη σύζυγό μου Θεοδώρα όχι μόνο για την υπομονή της αλλά για την ανοχή της... Το μόνο που με λυπεί είναι ότι στέρησα τον εγγονό μου Ίωνα από ώρες παιχνιδιού όταν μου το ζήτησε.. Του το υπόσχομαι ότι θα τις καλύψω.

Τους Ευχαριστώ όλους.

Η εικόνα του εξωφύλλου που φιλοτεχνήθηκε, μετά από πρότασή μας, από τον εκδοτικό οίκο αποτυπώνει με ενέργεια και πιστότητα τη μονοδρομική σχέση ενός μηχανισμού **Κλεψύδρας του Τρόμου** ανάμεσα στην Κόκκινη Βία του ένοπλου «επαναστάτη» και του αποτελέσματος που ήταν η μέσω του φόβου, της «κραυγής» του πόνου, της απειλής του θανάτου ή της εκτέλεσής της στην κάμψη του φρονήματος του άοπλου λαού. Το εγχείρημα απέτυχε παταγωδώς. Η ψυχική βούληση του άοπλου λαού αποδείχτηκε πολύ ισχυρότερο «όπλο» από τα πραγματικά όπλα των «επαναστατών». Η ανατροφοδοτούμενη Κόκκινη Βία στο πάνω μέρος της Κλεψύδρας συσσωρεύει πόνο, κραυγές πόνου, τρομοκράτησης, θάνατο στο κάτω μέρος της όπως φαίνεται από την επαναλαμβανόμενη μορφή του πίνακα του Εντβαρντ Μουνκ “ Η Κραυγή”. Που δεν είναι παρά η εξωτερίκευση του πόνου, της τρομοκράτησης, του επερχόμενου τέλους.